

Goddelijke hulp in tijden van beproeving

“Troost, troost mijn volk, zegt uw God.”

Jesaja 40:1-31

Jesaja 40 begint met de betekenisvolle zin: *“Troost, troost mijn volk, zegt uw God”*. Daarna zien we dat Israël, het volk van God, Hem verlaten had en de afgoden achterna was gelopen. God had Zijn volk telkens getuchtigd en gewaarschuwd dat het zou worden weggevoerd naar Babel. En nu verkeert het in grote nood (vs. 2). Zijn ongerechtigheid is rechtvaardig gestraft, en God wil het troosten. Hij had het verworpen en gezegd: *“Niet mijn volk”*. Maar Hij heeft de ellende en de slagen die het heeft ontvangen, wel gezien en Hij zegt nu als het ware: het ogenblik om te troosten is gekomen.

Wij kunnen dit woord ook op onszelf toepassen. Het gebeurt soms dat God ons bestraft vanwege onze ontrouw, lichtzinnigheid, of wereldsgezindheid. Hij laat ons Zijn hand voelen, door ons de steun die Hij eerst gaf, te onthouden. Of hij neemt datgene weg waarop wij steunden, of degene bij wie wij raad en steun zochten. Als Hij ons zo geslagen heeft, staan wij daar zoals Jeruzalem, neergebogen onder de straffende hand van God. Maar dan zegt Hij: *“Troost, troost mijn volk”*. In de eerste plaats laat Hij daarmee zien dat, toen Hij Jeruzalem sloeg, er heel iets anders in Zijn hart was dan alleen maar de rechtvaardige straf. Nee, deze stad was kostbaar voor Zijn hart en Hij voelde met haar mee: *“Spreekt tot het hart van Jeruzalem, roept het toe, dat zijn lijdenstijd volbracht is, dat zijn ongerechtigheid geboet is, dat het uit de hand des HEREN dubbel ontvangen heeft voor al zijn zonden”*. God zegt als het ware: nu ga Ik laten zien wat er in Mijn hart is voor hen die zo geslagen moesten worden.

Wat houden deze vertroosting en dan in? Waarom heeft God het volk zo geslagen, en hoe gaat Hij het op doeltreffende wijze vertroosten? *“Hoor, iemand roept: Bereidt in de woestijn de weg des HEREN, effent in de wildernis een baan voor onze God. Elk dal worde verhoogd en elke berg en heuvel geslecht, en het oneffene worde tot een vlakte en de rotsbodem tot een vallei. En de heerlijkheid des HEREN zal zich openbaren, en al het levende tezamen zal dit zien, want de mond des HEREN heeft het gesproken”* (vs. 3-5).

Deze stem die roept in de woestijn, is de stem van God. De evangelist Johannes zegt ons dat God de stem gebruikte van Johannes de Doper als de voorloper van

de Messias. Want toen men hem vroeg: *“Wie bent u?”*, antwoordde hij: *“Ik ben de stem van een roepende in de woestijn”* (Joh. 1:23). Johannes de Doper was gezonden om troost te verkondigen in de situatie waarin het volk verkeerde. Het moest luisteren en God zou een effen weg bereiden. Johannes predikte: *“Maakt de weg van de Heer recht, zoals de profeet Jesaja heeft gesproken (...) Zie, het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt. Deze is het van Wie ik zei: Na mij komt een man die mij vóór is, want Hij was eerder dan ik”*. De troost van God is dus gelegen in de openbaring van de Persoon van Christus.

Wij moeten onszelf afvragen: Hoe wil God dan troosten? Hij wil ons troosten door ons Zijn Zoon te openbaren. Wie zich in de beproeving buigt onder Gods bestraffing, effent de weg en maakt de weg recht, zodat de Heer die kan bewandelen. Er is geen weg voor Christus, zolang het hart hoogmoedig is. Dan zijn er heuvels en dalen, putten en kuilen. De trots van de natuurlijke mens is dan nog steeds aanwezig. Deze houding moet veranderen. De weg moet eerst effen gemaakt worden door een nederige houding.

Dat was de troost die God Zijn volk aanbood. Maar wat was de reactie van Israël, toen God het volk in genade de Persoon van Christus voorstelde door middel van de voorloper? Er was weinig respons. En toen de Messias Zelf kwam, hebben de mensen Hem verworpen. Hun natuurlijke harten wilden niets van God ontvangen. Voor ons als christenen is het weinig anders. God wil door middel van de beproeving een juiste toestand in het hart bewerken. En als het hart in die toestand is gebracht, leert het de Heer daardoor op een nieuwe wijze kennen.

Israël heeft de Messias gekruisigd. Wat bleef er over voor het volk? Niets. Maar Gods barmhartigheid stijgt boven Zijn oordelen uit. God verkondigt de blijde boodschap aan dit volk in de verzen 6 tot 11. Hij stelt in deze verzen voor wat de basis is van de boodschap van genade. Nadat het volk opstandig was geweest, is het eerste wat God zegt: Ik heb geprobeerd jullie te troosten door mijn geliefde Zoon te zenden, maar jullie hebben niet gewild. *“Hoor, iemand zegt: Roep. En de vraag klinkt: Wat zal ik roepen?”* (vs. 6). Het volk heeft niet naar de stem geluisterd. Nu zegt de stem:

“Wat zal ik roepen?” Waarop God antwoordt: “*Alle vlees is gras, en al zijn schoonheid als een bloem des velds. Het gras verdort, de bloem valt af, als de adem des HEREN daarover waait*”.

Dat is de geschiedenis van de mens. Het is onze geschiedenis. Daarmee moeten we altijd beginnen, want het uitgangspunt is het verval van de mens. Het gras is verdort. De bloem is afgevallen en in de oven geworpen. Wie dat niet goed heeft begrepen, heeft het bij het verkeerde eind. Uit de brief aan de Galaten blijkt de veroordeling van de mens in al zijn hoedanigheden en kwaliteiten. De eerste mens is terzijde gesteld. Hij is als verdort gras en afgevallen bloemen, klaar om in de oven geworpen te worden. Voor het ongelovige Israël, dat niet naar deze roepende stem heeft willen luisteren, moet er nu een andere stem komen met een andere boodschap.

Het tweede deel (de verzen 9-11) spreekt niet over het door Christus volbrachte werk op het kruis. Maar het handelt over de blijde boodschap voor het volk. “*Klim op een hoge berg, vreugdebode Sion; verhef uw stem met kracht, (...) zeg tot de steden van Juda: Zie, hier is uw God! Zie, de Here HERE zal komen met kracht en zijn arm zal heerschappij oefenen*”. Daarmee troost God Zijn volk. Hij zegt tegen ons wat we zijn, maar tegelijkertijd geeft Hij opdracht te kijken naar de horizon, zoals een schildwacht die de morgen verwacht (Ps. 130:6). Wat troost geeft deze gedachte: ‘Zie, de Heer is nabij’. Dat wil God aan onze harten voorstellen: Hij komt!

Deze komst heeft verschillende aspecten. De Heer komt met macht, dat wil zeggen, ten oordeel. En Hij zal eenieder vergelden naar zijn werken. Dat is een vreselijke waarheid voor degenen die niet geloofd hebben. Maar voor de gelovigen zal Hij komen als een Herder. Hij zal zijn geliefden zachtjes weiden. Hij komt niet als Rechter, maar als Herder voor de Zijnen. Hij zal hen brengen waar Hij hen wil hebben: “*Hij zal als een herder zijn kudde weiden, in zijn arm de lammeren vergaderen en ze in zijn schoot dragen; de zogenden zal Hij zachtens leiden*” (vs. 11). Hij draagt ons al op Zijn schouders, tot Hij ons voor eeuwig in het Vaderhuis brengt. Hij komt in genade. Daarom eindigt 1 Tessalonicenzen 4 met de woorden: “*Vertrouwt daarom elkaar met deze woorden!*” De Heer komt spoedig, en als er voor ons nog een weg is om af te leggen, laten we dan met blijdschap deze boodschap aannemen: de Heer komt. Maar waaruit putten wij kracht om het laatste stukje af te leggen, als door de moeilijkheden de handen verslappen en de knieën verlamd raken? Hebben wij de frisheid van de eerste liefde bewaard? Zijn wij zoals de verloofde uit Jeremia 2, die haar geliefde volgde met de frisheid van de liefde in de bruidstijd. Bezitten wij die nog?

Er staat: “*Daarom, richt op uw slappe handen en uw verlamde knieën en maakt rechte paden voor uw voeten*” (Hebr. 12:12). Zullen wij het laatste stuk van onze loopbaan in eigen kracht gaan? Laten wij dan bedenken: “*Alle vlees is als gras en al zijn heerlijkheid als een bloem van het gras. Het gras verdort en de*

bloem valt af” (1 Petr. 1:24). Nee, laten wij op weg gaan in de kracht die God ons geeft. Wij hebben de goddelijke natuur ontvangen, die ons inzicht geeft waar onze kracht te vinden is. De HERE zegt: “*Met wie dan wilt gij Mij vergelijken, dat Ik hem zou gelijk zijn?... Heft uw ogen naar omhoog en ziet: wie heeft dit alles geschapen? Hij, die het heer daarvan in groten getale uitleidt en elk daarvan bij name roept door de grootheid zijner sterkte en omdat Hij geweldig van kracht is; er blijft niet een achter. Waarom zegt gij, o Jakob, en spreekt, o Israël: mijn weg is voor de HERE verborgen en mijn recht gaat aan mijn God voorbij? Weet gij het niet, hebt gij het niet gehoord? Een eeuwig God is de HERE, Schepper van de einden der aarde. Hij wordt noch moede noch mat, zijn verstand is niet te doorgronden*” (vs. 26-28).

Hij bezit niet alleen kracht, maar Hij deelt die ook uit. Zouden wij dan zeggen: Ik ben moe, ik heb geen kracht? Natuurlijk zijn er veel redenen om te erkennen dat wij krachteloos zijn. Maar geeft dat aanleiding om de moed te verliezen? Uw God zegt: “*Troost, troost mijn volk*”. Hij die geweldig is van vermogen, wil deze kracht geven en zegt tot ons: zo bent u in staat alles te ondernemen. “*Hij geeft de moede kracht en de machteloze vermeerdert hij sterkte. Jongelingen worden moede en mat, zelfs jonge mannen struikelen, maar wie de HERE verwachten, putten nieuwe kracht; zij varen op met vleugelen als arenden; zij lopen, maar worden niet moede; zij wandelen, maar worden niet mat*” (vs. 29-31).

De juiste betekenis van de uitdrukking: “*zij varen op met vleugelen als arenden*” is als volgt: zoals arenden zullen zij omhoog vliegen. De hemel is onze plaats. Terwijl wij de Heer verwachten, kunnen wij ons er in verheffen. Zoals een arend kracht nodig heeft om hoger te vliegen, hebben wij de kracht van de Heer nodig om op te klimmen tot in de hemel en daar de hemelse dingen te genieten.

Zolang wij in de woestijn zijn, moeten wij verder reizen en de loop volbrengen. Het gaat om de wedloop. Paulus is niet blijven stilstaan in zijn wedloop. Hij heeft door de kracht van God gelopen met deze éne gedachte: het einddoel te bereiken. Hij liep en werd niet moe. Wanneer men klaagt over zichzelf of over anderen dat alles verkeerd gaat, is dat ontmoedigend. De christen moet de moed niet verliezen. Hij moet op de Heer zien, dat geeft kracht om te lopen. Als hij de moed verliest, komt dat doordat hij in plaats van met Hem bezig te zijn die groot van kracht is, geprobeerd heeft te wandelen in eigen kracht. Wie op Christus ziet, loopt en wordt niet moe. Het is moeilijker een lange reis te voet te maken, dan deel te nemen aan een hardloopwedstrijd. Want tijdens een lange voetreis zijn er vaker perioden van gebrek aan vertrouwen bij de kinderen van God! ‘Waren we er maar’, hoort men van christenen. Is dat een blijk van geloof? Nee! Maar “*wie de HERE verwachten, putten nieuwe kracht; zij varen op met vleugelen als arenden; zij lopen, maar worden niet moede; zij wandelen, maar worden niet mat*”.

Laten deze dingen werkelijkheid voor ons zijn. Als we nog maar een klein stukje te gaan hebben, laten we dan denken aan deze drie dingen die ons voor de aandacht gekomen zijn:

1. De hoge vlucht in de hemel. *“Zij varen op met vleugelen als arenden”*.
2. De wedloop. We spannen ons in om de weg te lopen die voor ons ligt, om het doel te

bereiken. *“Zij lopen, maar worden niet moede”*.

3. De wandel. *“Zij wandelen, maar worden niet mat”*.

De last zal voor ons zacht en licht zijn, omdat God ons kracht geeft om het einddoel van de reis te bereiken, waar alles vrede, vreugde en eeuwig geluk is.

Oorsprong: [Le Messager Evangélique](#) 1941-102

Titel: [Ressources...](#) pour un temps d'épreuve

Oude Sporen 2012

